

Ἡ Ἀνακαινίσις τοῦ Σύμπαντος *

«Οἱ εὐσεβεῖς δέ, Σοὶ Παράκλητε, βοῶμεν ἐνθέως·
Νευργέ τοῦ σύμπαντος εὐλογητὸς εἶ!»¹

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ Ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία προσφῶς θεωρεῖται καὶ χαρακτηρίζεται ὡς ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐμβαθύνουμε σὲ ἓνα ἐπίσης μεγάλο Μυστήριον τῶν Ἑσχάτων: τὴν **Ἀνακαινίσι τοῦ Σύμπαντος**.

Ἡ Ἐκκλησία γεννήθηκε στὸν κόσμον ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μὲ σκοπὸ νὰ μεταμορφώσῃ τὸν κόσμον σὲ Ἐκκλησία· νὰ βαπτίσῃ τὸν κόσμον στὰ νάματα τῆς Ἑνσαρκώσεως τοῦ Λόγου καὶ στὶς πύρινες φλόγες τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἡ **Ἀνακαινίσις τοῦ Σύμπαντος** ἄρχισε μὲ τὴν Ἐνανθρώπησι καὶ τὴν Πεντηκοστὴ· ἡ Ἐκκλησία τοῦ Παρακλήτου «εἶναι τὸ ἐσώτατο ὄντολογικὸ μυστήριον, ὁ ἐν τοῖς ἐγκάτοις τοῦ κόσμου κρυμμένος πύρινος σπόρος τῆς ἐσχατολογικῆς μεταμορφώσεώς του».

Ὅπως ὁ ἄνθρωπος, ὁ βασιλεὺς τῆς κτίσεως, ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς ἔπεσε στὴν φθορά, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ κτίσις «τῇ ματαιότητι ὑπετάγη» καὶ εἰς τὴν «δουλείαν τῆς φθορᾶς», «οὐχ ἐκούσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα»².

Στὴν «Συντέλεια» τοῦ κόσμου θὰ γίνῃ κάτι ἀνάλογο: «ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι ἔχουν νὰ ἀναστηθοῦν ἄφθαρτοι ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ κτίσις», ἥτοι ὅλη ἡ αἰσθητὴ Δημιουργία (οὐρανός, φωστῆρες, ἄστρα καὶ στοιχεῖα), καὶ «μέλλει νὰ ἔλθῃ πάλιν εἰς τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν τῆς ἀφθαρείας, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸ τοῦ νὰ ἐκπέσῃ ὁ Ἀδὰμ διὰ τῆς παρακοῆς»³.

Ἀποτελεῖ κοινὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Προφητῶν, Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι ἡ ἀέναος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δημιουργικὴ ἐνέργεια, ἡ διαρκῶς ἀνακαινίζουσα τὴν γῆ καὶ τὴν κτίσι, θὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὴν ὀριστικὰ ἐν τοῖς Ἑσχάτοις «ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ»⁴.

«Ἔσται γὰρ ὁ οὐρανὸς καινὸς καὶ ἡ γῆ καινὴ»· «καινοὺς δὲ οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα Αὐτοῦ (σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσι τοῦ Κυρίου) προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη (ἀγιότης) κατοικεῖ»· «καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινὴν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ ἀπῆλθον»⁵.

Ὁ Ὅσιος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Συμεὼν ὁ Νεὸς Θεολόγος περιγράφει μὲ θαυμαστὸ τρόπο σὲ εἰδικὸ Λόγον του, «Πῶς αὐθις ἡ κτίσις μέλλει ἀνακαινισθῆναι καὶ

γενέσθαι καινούς οὐρανοὺς καὶ καινὴν γῆν κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον», καὶ «Ὅποια ἔσται ἡ ἐσχάτη λαμπρότης τῆς κτίσεως»⁶.

Οἱ Ἅγιοι τονίζουν ἰδιαιτέρως, ὅτι ὁ ἀνακαινισμὸς καὶ ἀφθαρτισμὸς τῆς κτίσεως ἐξαρθῶνται ἄμεσα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο:

«Πρῶτον θὰ ἀνακαινισθοῦν οἱ ἄνθρωποι καὶ θὰ ἀφθαρτισθοῦν διὰ τῆς ἀναστάσεως καὶ ἔπειτα θὰ ἀνακαινισθοῦν καὶ θὰ ἀφθαρτισθοῦν ὅλα τὰ στοιχεῖα καὶ ἡ κτίσις. Ὡστερ γὰρ πρῶτον ἐφθάρη ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔπειτα ἐφθάρη καὶ ἡ κτίσις διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἔτσι καὶ πρῶτον πάλιν πρέπει νὰ ἀφθαρτισθῇ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἔπειτα διὰ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀφθαρτισθῇ καὶ ἡ κτίσις»⁷.

Τότε, στὴν «**Συντέλεια**», ὁ Ἀνακαινισμὸς τοῦ Σύμπαντος θὰ ἀποτελεῖ ἔκφρασι τῆς ἀγάπης τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς πρὸς τὰ τέκνα Του:

«Καθὼς ἓνας πατὴρ εἰς τὸν καιρὸν τῆς δόξης καὶ χαρᾶς τῶν υἱῶν του στολιζει ἀκόμη καὶ τοὺς δούλους του διὰ περισσοτέραν δόξαν τῶν υἱῶν του, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς εἰς τὸν καιρὸν τῆς δόξης καὶ χαρᾶς καὶ ἀφθαρσίας ἡμῶν τῶν υἱῶν Του, στολιζει καὶ αὐτὴν τὴν ὑπόδουλον κτίσιν μὲ τὰ κάλλη τῆς ἀφθαρσίας διὰ δόξαν περισσοτέραν ἐδικὴν μας»⁸.

Μετὰ τὸν θαυμαστὸ αὐτὸν Ἀνακαινισμὸν καὶ τὴν δικαίαν Κρίσιν, ὁ περιπόθητος καὶ γλυκύτατος Δεσπότης μας Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ ἀπονείμῃ στοὺς Δικαίους, ἀναλόγως μὲ τὴν ἀξία καὶ τὴν λαμπρότητα ἐκ τῶν ἔργων ἐκάστου, τὴν ἀνάλογη διαμονὴν στὴν μία γιὰ ὅλους **Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν**.

Ἐκεῖ στὴν Δόξα τῆς Βασιλείας, θὰ βλέπουν ὅλοι τὸν Χριστὸ μας, τὸν «*συμπαρόντα ἐκάστω καὶ συνόντα ἕκαστον Αὐτῷ καὶ ἐν ἐκάστω ἐκλάμποντα καὶ ἕκαστον λάμποντα ἐν Αὐτῷ ἀλλ' οὐαὶ τοῖς ἐξῶθεν τότε τοῦ Οἴκου ἐκείνου εὐρισκομένοις*»⁶.

Ὡ θεῖε Παράκλητε, ἀνακαινιστὰ τῆς ἀμαρτωλῆς φύσεώς μας καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου, «*ἐλθέ καὶ σκῆνωσον ἐν ἡμῖν*» μονίμως, ἐλευθέρωσέ μας ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς φθορᾶς, καθάρισέ μας μέσα στὶς φλόγες τῆς Πεντηκοστῆς τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀξιώσέ μας τῆς Ἐσχατολογικῆς Λαμπρότητος!...

«Οἱ εὐσεβεῖς δὲ Σοὶ δοῶμεν ἐνθῶς· Νευρογὲ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἶ!»¹.

(*) Περιοδ. «**Ἅγιος Κυπριανός**», ἀριθ. 302/Μάϊος- Τούnius 2001, σελ. 33-34.

1. Ἰαμβικοῦ Κανόνος Πεντηκοστῆς, Ὡδὴ Ζ', α'.

2. Ρωμ. η' 20 καὶ 21.

3. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγορείτου, *Νέα Κλίμαξ*, σελ. 55 καὶ 56.

4. Ρωμ. η' 21.

5. Ἦσ. ξε' 17· πρὸλ. Ἦσ. ξστ' 22· Β' Πέτρ. γ' 13· Ἀποκαλ. κα' 1.

6. *Βίβλος Ἠθικῶν*, Λόγος Α', δ' καὶ ε'.

7. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγορείτου, στὸ Β' Πέτρ. γ' 10. Πρὸλ. Ἀγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, *Ὁμιλία ΙΔ' εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους*, § ε', PG τ. 60, στλ. 530.

8. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγορείτου, στὸ Β' Πέτρ. γ' 13.